

Coordonator: MIRCEA PETEAN

Coperta: OANA STEPAN

Ilustrația copertei I:
Andor Kőmives, *Poveștile zidurilor*

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României

© Editura Limes, pentru prezenta ediție
Str. Castanilor, 3.407280 Florești – Cluj
Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022
Email: edituralimes@yahoo.com
www.edituralimes.ro

ISBN 978-606-799-130-7

Andrei Gazsi

CU ALTE CUVINTE

poeme

*Cu o Scrisoare deschisă
de Ioan Milea*

LIMES
2017

Aici, ca reporter și cameraman am realizat reportaje pe diferite teme, anchete sociale, dar mai ales am transcris în imagini, din spatele obiectivului, multe povești ale poezilor și scriitorilor clujeni și nu numai.

Am debutat la *Tribuna*, cum am mai spus, cu poemul *Regat al Târnavelor*, care a ajuns în foaie cu titlul schimbat, și anume: *Ținut al Târnavelor*, pentru că altfel nu ar fi fost admis. După revoluția fâstăcită printre poalele curvelor, o serie de alte poeme ale mele au fost publicate în revista orădeană *Familia*, în băimăreanul *Nord literar*, ca și, din nou, în *Tribuna* clujeană. În 2014 am publicat, la Editura Limes, un creuzet de formare literară, volumul de versuri *Libertatea ca semn de carte*, încurajat fiind, la vremea respectivă, de regretatul Mihai Dragolea și grație bunăvoinței de editor, și nu doar de editor, a prietenului meu Mircea Petean, minunatul poet al Jucului Nobil.

Și actualul volum, *Cu alte cuvinte*, ar fi fost mai greu posibil fără sprijinul generos al lui Mircea, completat de acela al lui Ioan Milea, cititor sensibil și atent. Mulțumindu-le, îl dăruiesc din tot sufletul, ca pe o casetă cu imagini degvrate și cu personaje prinse-n plasa unui vis al vieții mele, din care voi nu lipsiți.

CUPRINS

De la River la Urania. Scrisoare deschisă către Andrei Gazsi ...	5
DE VORBĂ CU.....	9
De vorbă cu Charles Pierre Baudelaire.....	11
De vorbă cu Edgar Allan Poe.....	12
De vorbă cu Bacovia.....	14
De vorbă cu Arghezi.....	15
De vorbă cu Lucian Blaga.....	16
De vorbă cu Serghei Alexandrovici Esenin.....	17
De vorbă cu Nichita Hristea Stănescu.....	18
De vorbă cu Marin Sorescu.....	19
De vorbă cu Negoită Irimie.....	21
De vorbă cu Mircea Petean.....	22
De vorbă cu Viorel Mureșan.....	23
De vorbă cu Traian T. Coșovei.....	24
De vorbă cu Radu Săplăcan.....	26
De vorbă cu Sorin Grecu.....	27
CÂTE O CARTE POȘTALĂ PE LUNĂ.....	29
Debut.....	31
Fata mirosind a vaci și lăcrămioare.....	33
Mânza cu o stea în frunte.....	35
Poem de primăvară.....	36
Malaxorul uitării.....	38
Tic-tac, tic-tac.....	39
Pe cumpăna orizontului.....	40
Sureți.....	41
Povestea unui petec de cer.....	42
CU ALTE CUVINTE.....	43
Căruța cu îngeri.....	45
Nașterea.....	46

Scara de incendiu	47
Ceasul cu pendulă	48
Desculț prin busuiocul-cerbilor.....	49
Cu ceva timp în urmă.....	50
Balconul din fier forjat.....	51
După orele de muncă	53
Cu alte cuvinte	54
Un secret așezat între noi	55
Gând despletit	56
Acordul dintre logică și gravitație.....	57
Opriți ringhișpilul!	59
Iubita din spatele revoluției.....	61
Pentru că nu eram sigur.....	62
Călăuza mea.....	63
Ploua peste orașul meu albastru.....	64
Amintiri de pe masa de sticlă.....	65
De sub tiparnița nopții.....	66
Povestiri despre drumul mătășii.....	67
Femeia cu ciorapi de nailon	68
Din poziția de reverență.....	70
Egale la număr cu stelele	71
Fotografie din lunca Mureșului.....	72
În orașul meu umblă o vorbă	73
Pădurea coaptă-n frunze.....	74
Riveranii.....	75
Scrisoare către fata mea, Monica	76
Timpul nu are sentimente!	78
Treceam pe strada principală	79
Amintirile.....	80
Notă despre mine însumi	81

De vorbă cu Charles Pierre Baudelaire

*O! viermi, tovarăși fără văz și auz,
un mort voios și tânăr destinul v-a adus...*

Un bufon cioplit în stânca ploii dansează pe retina amantelor
distinse într-ale amorului secrete.

Parfumul lor nepământesc mă îmbată crunt
prin așternutul cuvintelor nude,

mă unge rob al păcatului pur (mai profund decât dorul de mamă),
abandonându-mă în delta unui cer unde nici regina morții
(cu sânii ei diamantați,
cu coapse-i zdravene scăldate-n lapte și miere)
nu îndrăznește să stingă lumina infernului vrăjit.

Tobele bat, zăblaza țășnește ca vinul din butoaie
printre sânii ei bruni și împliniți.

Crezi că sunt doar un biet trecător prin patul ei cu mir,
prin raiul ei îndestulat și împlinit?

O, suflet trist, tu, veșnică Madonă a lumii întunecate,
chiar și sărmanii orbi te atingeau cu flori de putregai
când prin iatacul tău, culcată pe o rână, opiu fumegai.
Te rog, ai milă, ține-mi deschisă ușa nopții fermecate!

*Nu-mi pasă dacă soarta mea pe pământ
Puțin din pământ a avut...*

Atunci, cui îmi voi încredința trupul, cărui iad,
cărei femei?

În spațiul îndrituit al iluziei,
îngropându-mă de viu, mă logodesc cu infernul.
E un mod de a ne întâlni.
Din cafeneaua lui Wilson, unde poposesc frecvent,
mă uit prin geamul de cristal
cum te asortezi, pe alea șobolanilor de la teatru, cu casa lui Usher.
(Mamei i se pare că nu ar fi cea mai zdravănă potrivire!)
Alteori, uranianul, cu precădere în săptămânile cu trei duminici,
îmi vorbește despre niște amintiri răcitate într-un aparat de fotografiat.
(Se face vorbire despre acele amintiri
care-ți rămân ancorate pe veci
în nodul ciolănos al gâtului.)

S-a întâmplat să mă împiedic odată, într-o pădure defrișată,
de amintirile unui copac, ghemuite în iarba câinelui.
E un miracol, mi-am zis, că se mai zvârcolesc în inele,
ele sfârșesc de fapt, cum e și firesh, în apele tulburate de plutași.

Și atunci cui îmi voi încredința trupul?

Fie-mi îngăduit a mă exprima drept,
prea sfinte părinte, prin cuvintele mele dejivate de Siberii,
ca să nu revin mereu ca un strigoi încornorat,

ca un poem premergător morții,
bântuit de uimiri și de un verde de adâncuri,
la mormântul iubitei mele.

Totuși, cui îmi voi încredința trupul?

Atunci când jucam pe scena grădinii de vară *Regele Ciumă*,
cu pălăria tatălui meu pe cap, mama murise deja,
Wilson abia se născuse, doar actorii nomazi, în hainele lor colorate,
mă dăruiau, prin frumoasa Rowena, unui somn letargic
într-un lan scurs în roșul macilor.

O, tu pasăre neagră-n cioc, înaltă ispită,
mai dreaptă decât cuvântul Său, dansează cu mine,
cu ticăloșiile negraite, cu crimele mele tănuite,
la această logodnă care mă fascinează,
inițiază-mi moartea, ca murind să nu simt mâna fermă a trădării!

De vorbă cu Bacovia

Te uită cum ninge decembre...

În această noapte defrișată de lumină,
moartea nu vine cu lăutari, domnule.
În trecerea mea de axa mediană a lunii,
tăcerea colorată, străpunsă
de un glonte plumburiu, a alunecat pe nămeții prunciei.
Doar croitoreasa dimineții poate confirma decesul meu!
Până atunci, pe dealul țințirului, în așteptare,
groparii se vor cinsti cu o pălincă feștită.

Ninge și acum în decembrie, domnule,
e o noapte fizică,
n-am nici pian, nici foc în odaie,
doar umbre cocoșate peste masă,
în ferestre, nămeți și păduri,
în orizonturi, sunete și acorduri.

De vorbă cu Arghezi

*Nu te cerșesc. Te vreau. Am dreptul. Sunt
Legat de umbra ochilor tăi crunt,*

Am agățat de nori un clopot,
mi-am agățat de gât un șipot.

Călătoream clandestin, în jurul pământului
cu tramvaiul. La coborâre am uitat să întreb
pe cineva mai instruit decât mine
cum se face, pe ce se duce vraja
prinsă-n gheara păianjenului negru?

Priveam prin geamul rezemat
de stele și de umbre animat.

Trupul tău de femeie, îmbăiat în curcubeie,
era incizat, în dreptul uterului, de un fulger.
Pe fundul lacului, decupat din primul strat de cer, peștii.

Rugăciunile mă ard, mă învie,
poftele însă mă vâără-n curvie.

Călugării cântau. Lui Dumnezeu,
fiind mult prea departe de ei,
îngerii îi tălmăceau versurile.
Sub rochia de cașmir a deșertului, roasă de molii, de carii
și de emoție, miresma crudă a sânilor tăi.